

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό
τεύχος 3, Οκτώβρης 2010, 1 ευρώ

(σ. 2-3) Τι είναι αυτό που το λένε κίνημα;

(σ. 8) Η ανεργία μου χτύπησε την πόρτα

(σ. 9) Παντού περισσεύεις..., δεν χωράς πουθενά

(σ. 12) Ο ατομισμός θα (ξανά)νικήσει!

(σ. 14-15) Είναι ευκαιρία σου λέω...
...να γίνουμε cyborg

Υπάρχει μια έκφραση μέσα στην άκρα αριστερά που θα μπορούσε να συμπυκνώσει την ιστορία του συνόλου του κινήματος εδώ και πολλά χρόνια: «Ο μόνος αγώνας που χάνεται είναι αυτός που δεν δίνεται». **Οι αγώνες όπως όλοι όμως ξέρουν δεν δίνονται για να χάνονται.** Και πώς θα μπορούσε να γίνεται αλλιώς; Η άκρα αριστερά στα πανεπιστήμια έχει και μια άλλη έκφραση, για τους πιο μυημένους: «του χρόνου (παραχρόνου, αύριο, μετά από χ τέριμινα τέλος πάντων) θα έχουμε κίνημα». Έτσι το βλέπουν το κίνημα, σαν κάτι που έρχεται και φεύγει· σαν κάτι που μπορεί να προβλεφθεί· σαν καιρικό φαινόμενο· σαν τραίνο, στο οποίο άμα θες ανεβαίνεις. Από την άλλη, άμα δεν θες, μπορείς να περιμένεις και το επόμενο.

Εδώ και πολύ καιρό αν ένας νόμος διέπει το σύμπαν των λογίων λογίων «επαναστατικών» χώρων, αυτός δεν

είναι άλλος από το νόμο της αδράνειας. Κάπως συγκεντρώθηκαν ορισμένες δυνάμεις, κάπως πήραν μπρος και κάπως τσούλησαν φτιάχνοντας έναν επαναστατικό παράλληλο μικρόκοσμο, ο οποίος καταφέρνει να αναπαράγει τον εαυτό του. Και από εδώ πηγάζει η **ευκαιριακή θέαση του αγώνα.** Σαν να λέμε: «Εδώ ήμασταν κι εδώ θα είμαστε, τίποτα δεν ταραξίζει την ηρεμία μας». Έχει φτιαχτεί, λοιπόν, μια κυκλική κανονικότητα η οποία επαναλαμβάνεται αέναα και ο καθένας έχει το ρόλο του στο συγκεκριμένο παιχνίδι. **Κάποιοι είναι εκεί για τις συγκρούσεις με την αστυνομία, κάποιιοι για να τσιμπήσουν κανά μέλος για την οργάνωσή τους και κάποιοι για να εξαργυρώσουν το δρόμο με ψήφους.** Και όλοι αυτοί ανάμεσα σε ένα πλήθος που αρνείται να οργανωθεί και να γίνει κάτι πέρα από αυτό· παραμένει πεισματικά πλήθος. Αλλά ποιος νοιάζεται; Το πλήθος είναι χρήσιμο, αν θες να ελίσσεσαι

ανάμεσά του. Γιατί αν το πλήθος γίνει κίνημα (κάτι που, ας μην ξεχνάμε, περιλαμβάνει και την πολιτική αυτοοργάνωσή του), για πολλούς τα πράγματα θα είναι πολύ πιο δύσκολα. Έτσι, τα περίφημα «κινήματα» θεωρούνται ξοφλημένα καταρχήν από τους ίδιους τους διοργανωτές που κρατάνε τα πανό στις διαδηλώσεις. Όλα ξεκινάνε κάθε φορά τόσο «απρόσμενα», ενώ εντός ολίγου ξανασβήνουν πρώτα και κύρια από τους πιο «δραστήριους», οι οποίοι «δραστηριοποιούνται» πλέον στις κάλπες και τις εκλογές. Να πώς καταλήξαμε κανείς να μην εννοεί πραγματικά αυτά που λέει.

Παρόλ' αυτά, υπάρχει και μια δεύτερη έκφραση που κρύβει μέσα της μια πολύ πιο σκληρή αλήθεια: «**όποιοι**

κάνει μισές επαναστάσεις, απλώς σκάβει το λάκκο του». Γιατί μπορεί, εμείς όλοι, να έχουμε μάθει πως στο τέλος ενός αγώνα εδώ θα είμαστε να κάνουμε τον απολογισμό μας και να δρέψουμε τα όποια οφέλη. Από τη στιγμή, όμως, που γινόμαστε επικίνδυνοι (αυτός δεν είναι και ο σκοπός μας;), από τη στιγμή που σταματάμε να είμαστε μια «αδιάφορη σύναξη, παραστρατημένων νεολαίων», είναι προφανές πως τα πράγματα αλλάζουν. **Μπορεί στο τέλος των «αγώνων που χάνονται αν και το 'κίνημα' βγήκε κερδισμένο», να υπάρχει η πραγματική ήττα.** Μπορεί να υπάρχει ο θάνατος ή η συντριβή ή η εξαφάνιση. Και πράγματι για να είναι ένας αγώνας τέτοιος θα πρέπει να έχει κάποιους σκοπούς, κάποιο ζητούμενο, κάτι τέλος πάντων για το οποίο να

μπορείς πεις στο τέλος αν πέτυχε ή όχι· να μπορείς να ορίσεις τι χάθηκε και πώς αυτό θα ξαναφτιαχτεί. Γιατί το κίνημα δεν εμφανίζεται και εξαφανίζεται ούτε τυχαία ούτε περιοδικά· αφήνει πίσω του νίκες και ήττες. Κατά συνέπεια, η αντίληψη ενός αιώνιου παρόντος, δίχως παρόν και μέλλον είναι καθαρά μικροαστική. Είναι προϊόν της τάξης που ενώ καταλαβαίνει πως το μέλλον δεν τη χωράει, δεν μπορεί να δει άλλη προοπτική· δεν μπορεί να συναινέσει με την καταστροφή αυτού του κόσμου γιατί κάτι τέτοιο συνεπάγεται και την καταστροφή του ίδιου του εαυτού της. Έτσι, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να ζητήσει το σταμάτημα της μηχανής του χρόνου· να μείνουν όλα όπως είναι· τίποτα να μην αλλάξει. Και σε έναν κόσμο που τίποτα δεν επιτρέπεται να κινείται, δεν αναγνωρίζεται ότι υπήρξε κινητικότητα και στο παρελθόν. Με άλλα λόγια, για τον μικροαστό η ιστορία είναι το ίδιο απαγορευμένη με το μέλλον.

Για όποιον, λοιπόν, προσπαθεί να βγει από την ανυποληψία, η ρουτινιάρικη αντίληψη του κινήματος, η αντίληψη του «κάπως τα κουτσοβολέψαμε και σήμερα» στο πολιτικό «μεροδούλι μεροφάι» και «έχει αύριο ο θεός» που τόσο έχει δοκιμαστεί στον πραγματικό κόσμο των δρόμων και των κοινωνικών σχέσεων, θα αποδειχτεί δραματική. Ταυτόχρονα, τα γεγονότα διαρκώς επιταχύνονται και μοιάζει να οδηγούμαστε ασυμπτωματικά προς καταστάσεις που δεν μπορούμε μεν να τις φανταστούμε, θα έπρεπε δε να τις γνωρίζουμε από καιρό. Μιας και **ποτέ η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για τη «χομπίστικη ενασχόληση με την πολιτική»**. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, η λογική ενός πλήθους που απλώς συμμετέχει για τη συμμετοχή, που παίζει απλώς το ίδιο έργο γιατί είναι το μόνο που γνωρίζει, έχει φτάσει από καιρό στα όριά της (αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως θα ξεπεραστεί και από μόνη της). Ή θα υπάρξει η πολιτική αυτοοργάνωση ή θα βρισκόμαστε να ζούμε ξανά και ξανά την ίδια ιστορία (και η εποχή που η τελευταία ήταν «φάρσα» έχει περάσει ανεπιστρεπτή, τώρα έρχεται η «τραγωδία»). Το τελευταίο, μάλιστα, επεισόδιο της πρόσφατης κρίσης μας θέτει ένα δίλημμα: είτε θα αντιληφθούμε τη σοβαρότητα των καταστάσεων και άρα θα καταφέρουμε να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις τους, είτε θα εξαφανιστούμε πανηγυρίζοντας άλλη μια νίκη που μετριέται σε «πτώματα»...

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφιγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: ο **σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος.**

Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκί. *Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη*, εκδ. επανοικειοποίηση

Η πολιτική ομάδα σαχ που εκδίδει αυτό το έντυπο υποστηρίζει την **Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της**. Αν δεν βρεις αυτή την έκδοση αλλού, θα την βρεις στην κατάληψη της Λέσχης, Φερρών 30 και Φυλής (στο κέντρο της Αθήνας, κοντά στην πλ. Βικτώριας) που είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 15.30 - 19.00 και κάθε Σάββατο 12.00 - 16.00.

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μηνιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περλίπτερα.

Για επικοινωνία στο:

saxgk@yahoo.gr

saxsxizo.wordpress.com

Προσεχώς στρατόμπατσοι

Ο στρατός είναι ένας ιδιαίτερα δαπανηρός μηχανισμός και προφανώς δεν υπάρχει μόνο για να τσιμπάει μίζες ο εκάστοτε υπουργός Εθνικής Άμυνας. Ο στρατός υπάρχει για τους πολέμους· ακόμα κι αν ο πόλεμος δεν είναι ανάγκη να παίρνει πάντα τη μορφή της απευθείας αλληλοεξόντωσης μεταξύ προλετάρων σε μια διακρατική διαμάχη. Μπορεί, αντίθετα, να περιλαμβάνει και διάφορες συγκρούσεις πιο χαμηλής έντασης. Συγκεκριμένα, γράφουμε σε προηγούμενο τεύχος για την ελληνική «ειρηνευτική δύναμη» στις χώρες των Βαλκανίων, για την εκπαίδευση και συμμετοχή της στις διάφορες διαδικασίες καταστολής πλήθους· για το πώς, δηλαδή, έκανε τη δουλειά του ματατζή. Τώρα, μαθαίνουμε πως οι Ειδικές Δυνάμεις στο Μεγάλο Πεύκο εκπαιδεύονται πλέον σε αντίστοιχες δραστηριότητες (ρίψη δακρυγόνων, μάχη σώμα με σώμα και όχι μόνο).

Μπορεί διάφοροι να επαναπαύονται πως πρόκειται για μακρινά και κάπως απίθανα ενδεχόμενα. Όσο, όμως, η κρίση θα επιταχύνει τη βία και τον πόλεμο κατά της εργατικής τάξης, δεν αποκλείεται να δούμε και τέτοια καλόπαιδα στους δρόμους πλάι στον άλλο «πυλώνα του έθνους» (τον ναζί ΜΑΤά), να εκπληρώνουν το θεάρεστο έργο τους. Κι όσο η διαδικασία στρατιωτικοποίησης των δρόμων συνεχίζεται, μια τέτοια προοπτική φαντάζει όλο και πιο πιθανή. Στο κάτω κάτω,

πολλά είναι αυτά με τα οποία υποχρεωθήκαμε να εξοικειωθούμε εδώ και καιρό, άρα από τη στιγμή που τα ΜΑΤ στο κέντρο της πόλης αποτελούν συνηθισμένη εικόνα και από τη στιγμή που το όργανο των δρόμων από τις διάφορες ομάδες Δ, ΔΙΑΣ κλπ είναι φυσιολογική κατάσταση, γιατί να μη βρίσκονται και ο στρατός στους δρόμους; Επειδή δηλαδή θυμίζει χούντα; Σιγά· μήπως αυτό δεν θα είναι και το πραγματικό «τέλος της μεταπολίτευσης» για το οποίο ακούμε εδώ και καιρό από τα κανάλια;

Σε κάθε περίπτωση πάντως, αν κάποιος δεν θέλει να βρεθεί να βαράει συναδέλφους και συγγενείς κατά τη διάρκεια της θητείας του για την «υπεράσπιση της πατρίδας», καλό θα ήταν να την αποφύγει εντελώς· μια και καλή. Άλλωστε, **κανείς ποτέ δεν έχασε γυρνώντας την πλάτη του στο στρατό...**

Φαντάρος εκπαιδεύεται στην αποκατάσταση της τάξης.

Τάφοι να' ναι κι ότι να' ναι...

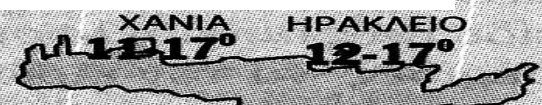
«Στις νάρκες του Έβρου, στον πάτο του Αιγαίου...», λέει ένα σύνθημα. Κι εντάξει, όσον αφορά το Αιγαίο τα αποτελέσματα των «υπηρεσιών» που προσφέρουν οι στρατόμπατσοι, οι οποίοι φυλάνε τα σύνορα είναι εύκολο να τα αντιληφθεί κανείς: **στον πάτο και τελειώσαμε**. Όσον αφορά τον Έβρο, όμως, τα πράγματα δυσκολεύουν λίγο. Δεν μπορείς να παρατήσεις τα πτώματα των δολοφονημένων μεταναστών όπου να' ναι. Αλλά και πάλι, τα «παλικάρια μας» δεν ζορίζονται. Μια μπουλντόζα αρκεί για να γίνει η δουλειά· σε δυο λεπτά ένας ομαδικός τάφος είναι έτοιμος. Και αν χρειαστεί, ανοίγεις κι άλλον δίπλα. Αν δε, υπάρχει και κανένας ανοιχτόμυαλος επιχειρηματίας στην περιοχή που δεν αφήνει τις ευκαιρίες να πάνε χαμένες, μπορεί «να μείνει και λίγο χρήμα στον τόπο». Και για του λόγου το αληθές ορίστε τι μας λένε οι εφημερίδες: «*Τα τελευταία χρόνια η επίσημη Πολιτεία αποφάσισε να επιδοτήσει τη διαδικασία. Με διαγωνισμό ορίστηκε ανάδοχος του έργου γραφείο κηδεϊών. Κάθε πτώμα κοστολογείται προς 700 ευρώ*». (Τα Νέα 12/09/10).

Δεν λέμε, ίσως και να ενοχλεί λίγο η κατάσταση με τους ομαδικούς τάφους. Είναι «χύμα» το θέαμα και πολλοί θα προτιμούσαν κάποια πιο τακτοποιημένη διαδικασία. Από την άλλη, βέβαια, συμβολίζει μια χαρά την εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Αναφερόμαστε, φυσικά, στον πόλεμο που έχει κηρύξει το ελληνικό κράτος κατά των μεταναστών εργατών και της εργατικής τάξης γενικότερα. Γιατί τα σύνορα που συναντάνε οι μετανάστες στη διαδρομή τους προς τη Δύση δεν είναι απλές γραμμές πάνω στο χάρτη, ούτε απλώς

υποδηλώνουν την αλλαγή «επικράτειας». Έχουν έναν πολύ συγκεκριμένο σκοπό να επιτελέσουν, καθώς περνώντας τα ο μετανάστης εργάτης γίνεται «παράνομος» και άρα αναγκασμένος να δεχτεί δουλειές και συνθήκες ζωής που κανένας «νόμιμος» ποτέ δεν θα δεχόταν. Η δυσκολία του να περάσει κανείς τα σύνορα, βρίσκεται δηλαδή σε ευθεία αναλογία με την ποιότητα του παραγόμενου προϊόντος που λέγεται «υποτιμημένη εργασία των 'παράνομων' μεταναστών». Κάτι που σημαίνει ότι αν κάποιος μπορεί να περάσει τα σύνορα πολύ εύκολα, τότε θα έρθουν μεν πολλοί δεν θα είναι όμως διατεθειμένοι για τα πάντα ούτε θα είναι αναγκασμένοι να κρύβονται διαρκώς. Και φυσικά, αν ζορίσουν πολύ τα πράγματα τα αφεντικά δεν θα βρискουν τα φτηνά χέρια που ζητάνε.

Γι' αυτό η αναλογία πρέπει να είναι σωστά ρυθμισμένη με βάση την κάθε εποχή. Και τη ρύθμιση αυτή την εφαρμόζουν οι επαγγελματίες της βίας στα σύνορα, ο στρατός και η αστυνομία. Αυτή τη στιγμή μοιάζει να βρίσκεται κάπου στο 1 προς 5. Ένας στους πέντε καταφέρνει να περάσει και ένας στους πέντε πεθαίνει προσπαθώντας. Όποιοι «τη γιάτωση», θα ξαναδοκιμάσει... Οι ομαδικοί τάφοι, λοιπόν, των μεταναστών, αλλά και οι τάφοι γενικώς, είναι απαραίτητοι για τη συντήρηση της ελληνικής οικονομίας. Και όσο αυτή στριμώχνεται, τόσο πιο συχνά θα βλέπουμε τάφους· ατομικούς και ομαδικούς, μεταναστών και ντόπιων.

Όσο τώρα για τον ελληνάρα που πυροβόλησε την ταμπέλα του νεκροταφείου δίνοντας αυτό το στύλ αλά φαρουέστ, τι να πούμε; Μπορεί τις σφαίρες που έριξε, να τις βρει μπροστά του...

War is in the air

Είναι κάπως «εκνευριστικές» αυτές οι εποχές της κρίσης, μιας και «all time classic» θεωρίες αποκτούν ακόμα μεγαλύτερο πάτημα. Γιατί τι πιο «φυσικό και αυταπόδεικτο» υπάρχει απ' το να πει κανείς ότι το χειμαζόμενο από την κρίση ελληνικό κράτος είναι αδύναμο, άβουλο και απόλυτα εξαρτημένο από τις Μεγάλες Δυνάμεις της αναπτυσσόμενης Δύσης; Η θεωρία της εξάρτησης, λοιπόν, σκάει μύτη από παντού και συνεχίζει να αποβλακώνει τους οπαδούς της (οι οποίοι, βέβαια, μπορεί να είναι από ακροδεξιοί μέχρι ακροαριστεροί). Οπότε τι να λέμε για τη συνεργασία του ελληνικού με το ισραηλινό κράτος και τις στρατιωτικές ασκήσεις που πραγματοποιήθηκαν μέσα στο καλοκαίρι (και προβλέπεται να συνεχιστούν); Τι να λέμε για τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους σε ένα πολεμικό μπλοκ παγκόσμιας εμβέλειας (από κοινού με παίκτες όπως οι Η.Π.Α και το Ισραήλ) που εδώ και πολύ καιρό προετοιμάζεται για πόλεμο εναντίον του Ιράν¹; Τι να λέμε για την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να εκμεταλλευτεί τη στρατηγικής σημασίας θέση του στο χάρτη, προκειμένου να βγει κερδισμένο από τα νέα επεισόδια του διακρατικού ανταγωνισμού;

Να λέμε ίσως ότι δεν πρόκειται για κάτι «περίεργο», αλλά για τη σημερινή εκδήλωση του ελληνικού ιμπεριαλισμού που μόνο να «πτοείται» δεν φαίνεται από τις συνθήκες οικονομικής κρίσης;

Σσσς... μας ακούνε

Πριν από περίπου τέσσερα χρόνια ένα σκάνδαλο συγκλόνισε την κοινή γνώμη - το λεγόμενο «σκάνδαλο των υποκλοπών». Υποτίθεται τότε πως κάποιες «σκοτεινές δυνάμεις» είχαν εισάγει ένα λογισμικό παρακολούθησης τηλεφώνων και είχαν ξεκινήσει τις υποκλοπές σε καμιά εκατοστή τηλέφωνα που περιελάμβαναν μια αρκετά μεγάλη γκάμα ατόμων από ακροαριστερούς και αντιεξουσιαστές μέχρι και τον ίδιο τον τότε Πρωθυπουργό(!).

Γράφαμε τότε¹: «Ίσως πάλι επειδή ένα σκάνδαλο μπορεί να γίνει το μέσο για να περάσει το κράτος ένα μήνυμα ή να εισάγει νέους κανόνες στο παιχνίδι. Ως άλλη μέθοδος δοκιμής και πλάνης (δοκιμάζονται τα κοινωνικά αντανάκλαστικά και οι διαθέσεις), τα σκάνδαλα λειτουργούν έμμεσα σαν δημοψήφισμα και προλειαίνουν το έδαφος ακόμα και για μια (άτυπη) συνταγματική αναθεώρηση. Κάτι που σημαίνει ότι το κράτος δεν βάζει κανένα αυτογκόλ, απλώς στις συνθήκες που κάθε φορά διαμορφώνονται, κρίνει ποιο είναι το καταλληλότερο εργαλείο και ανάλογα το αξιοποιεί. Σε τελική ανάλυση, αυτό που μοιάζει με άμυνα είναι η καλύτερη επίθεση». Και συμπληρώναμε για τα σκάνδαλα γενικά, αλλά και ειδικότερα για το ζήτημα των υποκλοπών: «Το μεγαλείο της ελληνικής εθνικής ενότητας. Όλοι μαζί δειχνουν τους Αμερικάνους και όλοι μαζί νοιάζονται για την εθνική ασφάλεια., ενώ παράλληλα διάφορα αλλά μικρά ζητημάκια δημοσίας τάξης τρέχουν με τάξη και κοινή συναίνεση. Ανάδειξη της ανάγκης σκλήρυνσης των νομοθεσιών παρακολούθησης, εξοικείωση με τον πράκτορα ως επάγγελμα, λατρεία για τους μπάτσους, μίσος και εκμετάλλευση για τους 'ξένους'. Το αίτημα για ασφάλεια στο επίκεντρο οδεύει χέρι χέρι με τον ολοένα εκφρασιμότερο της κοινωνίας προς ένα νέο ολοκληρωτισμό. **Προς μια προσεκτικά ενορχηστρωμένη χούντα**». Παρουσιάζαμε, δηλαδή, ένα σχήμα στο οποίο τα σκάνδαλα ακολουθούσαν την εξής διαδικασία: Το κράτος άφηνε να πα-

σημείωση:

¹ Τα τωρινά γυμνάσια της ισραηλινής πολεμικής αεροπορίας δεν γίνονται για το τίποτα. Κάτι τέτοιο ήταν ήδη ξεκάθαρο δυο χρόνια πριν: «Το Ισραήλ αναζητά απεγνωσμένα ζωτικό χώρο για να μπορούν να ασκηθούν άνετα οι στρατιωτικές του δυνάμεις, ειδικά η Πολεμική Αεροπορία. Η τεραστίων διαστάσεων αεροπορική άσκηση «Ενδοξος Σπαρτιάτης», που έγινε στο Αιγαίο το 2008, ήταν ενδεικτική. Εκατό οπλισμένα ισραηλινά αεροσκάφη απογειώνονταν από βάσεις του Ισραήλ, έφθαναν μέχρι το πεδίο βολής Κρανέας, έξω από τη Λάρισα, και επέστρεφαν στις βάσεις τους ανεφοδιαζόμενα στον αέρα και καθοδηγούμενα από ιπτάμενα ραντάρ. **Το σενάριο χαρακτηρίστηκε - και ήταν- πρόβα τζενεράλε για αεροπορικές επιθέσεις στο Ιράν**». (Το Ποντίκι, 15/07/2010).

ρουσιαστεί ένα σκάνδαλο, στη συνέχεια ξεκινάγε ένας δημόσιος διάλογος πάνω σε ζητήματα που θεωρούνταν αδιαμφισβήτητα. Το τέλος του διαλόγου στο πλαίσιο μιας παραιτημένης κοινωνίας είχε ως αποτέλεσμα την εξοικείωση του «κοινού».

Φτάνουμε έτσι στο 2010, όπου μετά από την «εξάρθρωση διαβόητων εγκληματικών και τρομοκρατικών οργανώσεων» που υποτίθεται πως πραγματοποιήθηκε χάρη στις υποκλοπές της ΕΥΠ, διαβάζουμε στις εφημερίδες: «Το πιο ανησυχητικό όμως είναι ότι σε πολλές από τις περιπτώσεις των τηλεφωνικών αυτών παρακολουθήσεων δεν τηρούνται, όπως διαπιστώνει η ΑΔΑΕ, οι στοιχειώδεις κανόνες της τυπικής νομιμότητας! Όπως προκύπτει από στοιχεία της ετήσιας έκθεσης της Αρχής για τη Διασφάλιση του Απορρήτου των Επικοινωνιών (ΑΔΑΕ), μόνο τον τελευταίο χρόνο (2009) υπερτριπλασιάστηκαν οι νέες εισαγγελικές διατάξεις που επέτρεψαν την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών για άγνωστους λόγους «εθνικής ασφάλειας»! Είναι χαρακτηριστικό ότι **την πενταετία 2004-2009, οι υποκλοπές και οι άρσεις απορρήτου σε όλο το φάσμα των τηλεπικοινωνιών (όπως στοιχεία ομιλητών, θέση, διάρκεια κλήσης κ.ά.), με πρόσχημα την «εθνική ασφάλεια» εκτινάχθηκαν έξι φορές πάνω, σε σχέση με την κρίσιμη χρονιά των Ολυμπιακών Αγώνων!** Το 2009 αυξήθηκαν επίσης κατά εννέα φορές σε σχέση με το 2004 και οι συνακροάσεις της ΕΥΠ για δίωξη σοβαρών εγκλημάτων! Όμως, ούτε η έξαρση της εγκληματικότητας ούτε φυσικά η καταστολή της δικαιολογούν τη διόγκωση των συνακροάσεων». (Ελευθεροτυπία, 28/08/10). Κάτι δεν πάει καλά...

σημείωση:

¹ Συγκεκριμένα το 2007 και στην μπροσούρα «Το μόνο σκάνδαλο είναι ότι υπάρχουν», η οποία αναφερόταν στα διάφορα σκάνδαλα που είχαν αρχίσει να συντροφεύουν το δημόσιο λόγο εκείνη την εποχή.

TEENAGE PRITTY

“ποτέ δε θα ξεχάσω εκείνες
τις μέρες

υγρές πινελιές μες στο γκρίζο της πόλης
κυνηγιμένοι από έναν πρόσωχο ήλιο
και μου έλεγες τρέξε
κράταμε ακομμη

ποτέ δε θα ξεχάσω τις άσκοπες μέρες
στεγνές πινελιές σένα άδειο αρχείο
πες μου πως ήταν ένα άσχημο όνειρο
ένα φτηνό και κακόγουστο αστείο”

Η ανεργία μου χτύπησε την πόρτα

N: ...Τελευταία πάντως εγώ κνηγάω τις αγγελίες “νέος με μηχανάκι” που τελικά είναι ένας μισθός και για τους δύο.

T: Για τις αγγελίες έχω να πω πως αγοράζεις εφημερίδα, στις δέκα παίρνεις διάφορα τηλέφωνα και η δουλειά έχει ήδη κλείσει...φαντάζεσαι λοιπόν πόσο περιμένουν γι' αυτή.

N: Τώρα τελευταία βλέπεις και διάφορα τρέλα στις αγγελίες π.χ. “ζητείται νέος με μηχανάκι που να γνωρίζει αγγλικά, γαλλικά και γραφομηχανή”.

Προχθές τηλεφωνάω σε μια και με ρωτούν το κυβισμό της μηχανής μου. Του απαντάω πενηντάρι. Δεν κάνεις μου λένε. Αυτά. Δύσκολοι καιροί για πενηντάρια.

Συνέντευξη με νέους ανέργους, Περιοδικό Ρήξη, τεύχος 10, Μάρτης 1983.

Τριάντα χρόνια παρά κάτι, οι αγγελίες δεν έχουν χάσει κάτι από την “τρέλα” τους, το ζητείται νέα, εμφανίσιμη, με laptop και δικό της μεταφορικό μέσο είναι πλέον η καινούρια μόδα.

Υπομονή. Κάθε εμπόδιο για καλό

Το να ψάχνει κανείς για δουλειά δεν είναι και το καλύτερο πράγμα στον κόσμο, πόσο μάλλον που τον τελευταίο καιρό έχει γίνει πραγματικά δύσκολο. Τα *Αβάδιστα-Αβασάνιστα-Αβίαστα* ήταν και είναι τόσο γελοία που και σε μικρό παιδί να τα έλεγε θα έβαζε τα γέλια. Οι καιροί βέβαια δεν είναι ούτε για γέλια, ούτε για κλάματα. Η τελευταία όξυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης επιτάχυνε μηχανισμούς που βρίσκονταν εδώ και πολύ καιρό σε κίνηση. Αν αυτή τη στιγμή μπορούμε να δούμε το μηχανισμό παραγωγής ανέργων και υποτίμησης της εργατικής δύναμης στην πλήρη έκτασή του είναι ακριβώς εξαιτίας αυτού του «καταλύτη». Η διόγκωση της ανεργίας αποτελεί μέρος της συνολικής επίθεσης κατά της εργατικής τάξης στην Ελλάδα. Η κατάληξη είναι μία: **Για να βρεις δουλειά πρέπει να είσαι φθηνός.**

Το κράτος, ως ο συλλογικός εκφραστής των αφεντικών, οργανώνει και θέτει σε εφαρμογή όσα κάθε μεμονωμένο αφεντικό, αν και θα ήθελε, δεν θα μπορούσε να επιβάλλει. Οι καταργούμενες αποζημιώσεις των απολύσεων, οι μειώσεις των μισθών και των συντάξεων, η ανασφάλιστη εργασία των νέων σε καθεστώς μαθητείας με μισθούς κάτω από τη συλλογική σύμβαση της εργασίας διαμορφώνουν μια φθηνή πηγή ελαστικού εργατικού δυναμικού. Αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει, μεταξύ των άλλων, είναι η επισφράγιση καταστάσεων που ήδη ίσχυαν σε μεγάλη έκταση στην αγορά εργασίας.

Και εμείς όλοι μαζί να κάνουμε λίγο υπομονή, να σκόψουμε λίγο ακόμα το κεφάλι και όλα αυτά θα περάσουν. Σαν σε κακό όνειρο. Όσπου να γίνουμε ξανά ανταγωνιστικοί, να παράγουμε φθηνά προϊόντα και να σώσουμε τις τράπεζές μας και την εθνική μας οικονομία. **Πειθάρχηση της εργασίας ως αποτέλεσμα της έκτακτης ανάγκης**, λέγεται αυτό αν δεν κάνουμε λάθος.

Τι είναι όμως η ανεργία; Η ανεργία δεν αποτελεί απλώς επίπτωση της τεχνολογικής προόδου, αλλά εργαλείο για την απορύθμιση και ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Άνεργοι φυλακισμένοι της στατιστικής και της διοικητικής κατηγορίας της ανεργίας. Νούμερα που μπορούν να λένε ότι θέλουν. Ποσοστά, πίνακες και πάει λέγοντας... Οι αναλύσεις αυτού του είδους βασίζονται στη ποσοτική ερμηνεία του φαινομένου. *Τι είναι ο άνεργος;* Είναι απλά και μόνο αυτός που δεν μπορεί να βρει δουλειά (λόγω έλλειψης προσόντων), είναι το περίσσειμα που λειτουργεί εκφοβιστικά για όσους εργάζονται; Είναι μια κατάσταση, μια κυκλική εναλλαγή μεταξύ της εργασίας και της ανεργίας; Το φαινόμενο δεν

αφορά πλέον έναν περιορισμένο κύκλο ανέργων αλλά εν δυνάμει κάθε εργαζόμενο και προφανώς βαθιά και επεκτείνεται μέσα στην παρούσα κρίση του συστήματος.

Η ανεργία δεν αποτελεί απλώς ένα σύμπτωμα του καπιταλισμού, αλλά απαραίτητο ζωτικό στοιχείο του. Ο καπιταλισμός δεν προξενεί “κατά λάθος” την ανεργία, επιβιώνει χάρη σ’ αυτή. Ο καπιταλισμός χρειάζεται την ανεργία. Αποτελούν όλα αυτά το λειτουργικό του σύστημα. Το κράτος και τα αφεντικά νοιάζονται για την καταπολέμηση της ανεργίας διά της υποτίμησης της εργασίας. Ωστόσο, αν και το κράτος επωφελείται από την φθηνή εργασία, η διογκούμενη ανεργία μακροπρόθεσμα αποτελεί πρόβλημα για τα αφεντικά. Γιατί ποιος θα αγοράσει τα προϊόντα και τι θα κάνουν όλοι αυτοί που μένουν χωρίς δουλειά; Και σίγουρα οι “λύσεις” που θα βρει όσο εμείς μένουμε με τα χέρια σταυρωμένα θα είναι εναντίον μας.

Άνεργος μπορεί, ρατσιστής ποτέ

Τα υψηλά ποσοστά ανεργίας οδηγούν σε ένα διάχυτο φόβο ανάμεσα στους εργαζόμενους. Ο κάθε εργαζόμενος βλέπει στο πρόσωπο των ανέργων το δικό του μέλλον, έχει μια αίσθηση πως σύντομα θα βρεθεί στην ίδια μοίρα. Ακόμη πιο επικίνδυνη προοπτική είναι εκείνη η οποία θέτει τους εργαζόμενους αντιμέτωπους μεταξύ τους, χωρίζοντάς τους σε αυτούς που έχουν εργασία και σ’ αυτούς που προσπαθούν να βρουν εργασία. Το προλεταριάτο τεμαχίζεται σε ειδικές κατηγορίες: νέοι, γυναίκες, γέροι, ντόπιοι ή μη. Σπάει η συλλογικότητα της εργατικής τάξης, τα αιτήματα γίνονται αμυντικά, εντατικοποιούνται οι ρυθμοί εργασίας εφόσον υπάρχει ο κίνδυνος της απόλυσης. Η διαπραγματευτική δύναμη των εργαζομένων παίρνει την κάτω βόλτα. Η ατομική προσπάθεια επιβίωσης εις βάρος όλων. Το “*εγώ δεν είμαι σαν όλους τους άλλους*”, και το “*οι ξένοι μας παίρνουν τις δουλειές*”, ακούγεται όλο και πιο συχνά. **Λες και δεν είμαστε ένα πράγμα η εργατική τάξη, δεν είμαστε ένα πράγμα οι άνεργοι, αλλά πολλά.** Κι έτσι θα είναι τα πράγματα, όσο οι λύσεις παραμένουν ατομικές.

Παντού περισσεύεις..., δεν χωράς πουθενά

«Αντίθετα με τις βλακείες, τους αναχρονισμούς και τους παραλογισμούς που ακούγονται, η Γαλλία δεν τα βάζει με τους Ρομ. Καλό θα ήταν να μη χρησιμοποιείται το λεξιλόγιο που περιγράφει τις φρικαλεότητες του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου (δηλαδή τη βιομηχανικού τύπου, συστηματική εξόντωση των Εβραίων και των Τσιγγάνων. (...)) Τους ανθρώπους αυτούς τους συλλαμβάνουμε, εξακριβώνουμε τα στοιχεία τους, τους δίνουμε κάποια χρήματα για να επιστρέψουν στη χώρα καταγωγής τους: θα ήθελα, λοιπόν, να μου εξηγήσει κάποιος από πού προκύπτει η ομοιότητα με τις εκκαθαρίσεις του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου»¹.

Δεν πρόκειται για επανάληψη της ιστορίας: δεν ζούμε στην Ευρώπη της δεκαετίας του '30 και ο κύριος Σαρκοζί δεν αποτελεί μετενσάρκωση του Χίτλερ. Οι ευαίσθητοι πρωτοκοσμικοί δεξιοί που τάχα απορούν με τη βαρβαρότητα του γαλλικού κράτους και τις μαζικές απελάσεις Τσιγγάνων στη Ρουμανία, αλλά και οι φιλελεύθεροι αριστεροί που περιορίζονται σε αφορισμούς και συναισθηματικές εξάρσεις, αρνούνται (ο καθένας από τη μεριά του) να αναγνωρίσουν το «δικαίωμα» στην αστική Δημοκρατία να υιοθετεί φασιστικές πολιτικές. Θεωρώντας ότι οι τελευταίες είναι μονόπλοιο των ναζιστικών καθεστώτων, με τα οποία «βέβαια» η Ευρώπη έχει ξεμερδέψει προ πολλού, αδυνατούν (λιγότερο ή περισσότερο συνειδητά) να δουν το προφανές: τον ολοκληρωτισμό που καλπάζει παγκοσμίως και τη διαδικασία φασιστικοποίησης των δυτικών κοινωνιών που διαρκώς επιταχύνεται (πόσο μάλλον σε συνθήκες κρίσης...). Αυτό, λοιπόν, που σήμερα συνιστά την κεντρική πολιτική γραμμή όλων των αναπτυσσόμενων χωρών (η σκληρή μεταναστευτική πολιτική) γίνεται αντιληπτό ως «λάθος, εξαίρεση, υπέρβαση, υπερβολή» σε καμία, όμως, περίπτωση ως αυτό ακριβώς που είναι. Γιατί δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια ξεκάθαρα **επιθετική επιλογή του κράτους και των αφεντικών** ενάντια στο πλέον υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης. Κάτι που, φυσικά, πλήττει την εργατική τάξη στο σύνολό της.

Κι εντάξει ο κύριος Νικολά τα έχει όλα: ανέκαθεν λαϊκιστής², ακροδεξιός με βούλα, εκείνος που σπεύδει να τροφοδοτήσει με κάθε τρόπο το αίτημα για ασφάλεια της συντριπτικής πλειοψηφίας των Γάλλων (και στη συνέχεια αυτό ακριβώς επικαλείται ως πυξίδα για τη λήψη αποφάσεων από την κυβέρνησή του). Παρολ' αυτά, νομίζουμε πως τον αδικούν όσοι υποστηρίζουν ότι καταφεύγει σε τέτοιες μεθόδους μόνο και μόνο για να τονώσει το ηθικό των ψηφοφόρων του και να την βγει στους επίσημους ακροδεξιούς από τα δεξιά, μπας και τους κλέψει λίγη πελατεία. Ιδιαίτερα απλουστευτική λογική που απέχει πολύ από το να ερμηνεύσει την ακολουθούμενη πολιτική σε παγκόσμια κλίμακα, έτσι δεν είναι; Γιατί οι ομαδικές απελάσεις των Τσιγγάνων ρουμανικής καταγωγής δεν αποτελούν κάποιου είδους «σοδιστική πράξη» ή εκδικητική mania του γαλλικού κράτους. Αντίθετα, εντάσσονται μέσα σε ένα **γενικότερο πολεμικό σχεδιασμό που ασκεί συνεχή πίεση στους «από κάτω»** και πολιτικά ζητήματα όπως η οργάνωση της εργασίας κατορθώνει να τα ανάγει σε θέματα δημόσιας τάξης. Και λέμε γενικότερο σχεδιασμό γιατί την ίδια ακριβώς στιγμή που οι γάλλοι επικεφαλής του σύγχρονου ολοκληρωτισμού προχωρούσαν στο τσουβάλιασμα των Τσιγγάνων, ταυτόχρονα υπενθύμιζαν ότι θα ακολουθήσουν κι άλλοι. Συγκεκριμένα, ανακοίνωσαν ότι καλοβλέπουν την **αφαίρεση της γαλλικής υπηκοότητας απ' όσους γάλλους πολίτες μετανα-**

στευτικής καταγωγής συλλαμβάνονται και καταδικάζονται για πολυγαμία ή επίθεση σε αστυνομικό.

Το καμπανάκι χτυπάει εδώ και καιρό για τους μουσουλμάνους και αν κρίνουμε από την κοινωνική αποδοχή προτάσεων³ όπως οι παραπάνω, μάλλον έχουμε να δούμε πολλά ακόμη. Έτσι, λοιπόν. Με συνοπτικές διαδικασίες και με δεδομένο το ιδιαίτερα γόνιμο έδαφος (δεν «πήγε τζάμπα» τότε αντιμουσουλμανική προπαγάνδα), μπορεί πλέον η πολιτισμένη Ευρώπη να συζητάει ανοιχτά και απροκάλυπτα το ενδεχόμενο αφαίρεσης της υπηκοότητας από «ευρωπαίους πολίτες». Το ενδεχόμενο ολομέτωπης σύγκρουσης με μια ορισμένη κοινωνική ομάδα: με το πλεονάζον κομμάτι της εργατικής τάξης που δεν «χωράει» στην καπιταλιστική κανονικότητα και το οποίο, αφού θα έχει απαξιωθεί σε «ικανοποιητικό» βαθμό, θα μπορεί άνετα να τρώει μια κλωτσιά και να καλείται να «κόψει το κεφάλι του» για το πώς θα ζήσει. **Κάπως «εμφυλιοπολεμικά» δεν είναι όλα αυτά...**

σημειώσεις:

¹ Σε δηλώσεις του σε γαλλική εφημερίδα στις 17 Αυγούστου, ο Υπουργός Εσωτερικών της Γαλλίας Brice Hortefeux δεν κρύβει τη δυσαρέσκειά του να συγγέεται η πολιτική του γαλλικού κράτους με αυτή της ναζιστικής Γερμανίας. Δεν έχει και άδικο...

² Στις 10 Ιουλίου του 2002, ο τότε υπουργός Εσωτερικών κύριος Σαρκοζί δήλωνε στην Εθνοσυνέλευση: «Πώς άραγε γίνεται να βλέπουμε τόσα πολλά ακριβά αμάξια σε ορισμένους καταναλωτές, τη στιγμή που μόνο ελάχιστοι δουλεύουν;».

³ Σύμφωνα με δημοσκόπηση που διεξήχθη στις αρχές Αυγούστου, το 80% των ερωτηθέντων τάχθηκε υπέρ της αφαίρεσης της «τιμημένης» γαλλικής υπηκοότητας από τους (επαναλαμβάνουμε) γάλλους πολίτες μεταναστευτικής καταγωγής που «εγκληματούν». «Καθόλου άσχημα», για τη γαλλική κοινωνία...

«Έπρεπε να τους κάμουν ακόμη περισσότερα, διότι ήσαν κομμουνισταί»¹

Τα τάγματα ασφαλείας ιδρύθηκαν το 1943 από την κατοχική κυβέρνηση Ράλλη, υπό τις εντολές των Γερμανών. Σκοπός τους ήταν η «εξοικονόμηση γερμανικού αίματος», ενώ παράλληλα ήθελαν «να χρησιμοποιηθεί πλήρως η αντι-κομμουνιστική μερίδα του ελληνικού λαού, για να εκδηλωθεί φανερά και να εξαναγκαστεί σε απροκάλυπτη εχθρότητα κατά της κομμουνιστικής μερίδας»². Έτσι λοιπόν ιδρύθηκαν 9 ευζωνικά τάγματα ενώ μπήκαν κάτω από τις φτερούγες του προγράμματος άλλα 22 «εθελοντικά σώματα» (η συνολική δύναμη ανερχόταν σε περίπου 22.000 άτομα). Κι όλα αυτά κάτω από τη διοίκηση του γερμανού αντιστράτηγου των SS, Βάλτερ Σιμάνα.

Από εκείνο το σημείο και πέρα οι ταγματασφαλίτες ρίχτηκαν με περίσσιο ζήλο στο έργο τους, καίγοντας χωριά, πολεμώντας το ΕΑΜ, αστυνομεύοντας τις πόλεις, συμμετέχοντας στα μπλόκα των Γερμανών και ρουφιανεύοντας. Κάποιες φορές, μάλιστα, ενεργούσαν με τέτοιο ζήλο που ξεπέρναγαν και τα «αφεντικά» τους, για τα οποία διαμαρτύρονταν επειδή τάχα έδειχναν επιείκεια απέναντι στους αιχμάλωτους κομμουνιστές. **Με «κόπο», λοιπόν, κατάφεραν το όνομά τους, μετά από 60 χρόνια, να είναι ακόμα βρισιά.** Τα πήγαν, βέβαια, τόσο καλά ώστε ο Χίμλερ στον απολογισμό του όλου εγχειρήματος έγραψε: «*Σας εκφράζω τα συγχαρητήριά μου, επειδή κατορθώσατε να οργανώσετε τα υγιή και νομοταγή στοιχεία του Ελληνικού λαού στα τμήματα των Ελλήνων εθελοντών καθώς και των Ευζώνων, και να τα οδηγήσετε -σε αγαστή συνεργασία με τα δικά μας γερμανικά τμήματα- στον*

«Είναι προδότες», είπε η Αριστερά και μετά κοιμήθηκε...

Η Αριστερά αναφέρεται συχνά πυκνά στα γεγονότα αυτά (αν και συνήθως δεν λέει τίποτα, μιας και τη συμφέρει περισσότερο να αφηγείται μια ιστορία στην οποία ο Εμφύλιος απουσιάζει) θέτωντας το ερώτημα «*ποιος είναι τελικά ο προδότης;*». Το μόνο που κάνει είναι να παίρνει το επιχείρημα που χρησιμοποιούσαν εναντίον της (πως δηλαδή οι κομμουνιστές ήταν «εαμοβούλγαροι» που ήθελαν να προδώσουν την πατρίδα και να δώσουν την Μακεδονία στους Βούλγαρους) και να το επιστρέφει πίσω στους δημιουργούς του. Λέει δηλαδή, η Αριστερά, πως αυτοί που το παίζουν τώρα πατριώτες ήταν ταγματασφαλίτες και συνεργάτες των Γερμανών ενώ η μόνη «πατριωτική» δύναμη στην Ελλάδα εκείνα τα χρόνια ήταν το ΕΑΜ που πάλεψε για την πραγματική ανεξαρτησία της χώρας. Και από εκεί ξεκινάει μια συζήτηση για το «ποιος είναι ο πατριώτης και ποιος ο προδότης». Είναι, βέβαια, πολύ διαφορετικό το να απαντάς στις χαζομάρες της ακροδεξιότητας και πολύ διαφορετικό το να ανάγεις τον «πατριωτισμό» σε ένα πρώτης γραμμής ζήτημα για το κίνημα⁴.

Παρόλ' αυτά, στη συγκεκριμένη προσέγγιση υπάρχουν αντιφάσεις που δεν ερμηνεύονται με το σχήμα πατριώτης/προδότης. Για παράδειγμα η κυβέρνηση η οποία υποτίθεται πως ήταν εναντίον των Γερμανών, πρώτα πρώτα σε αυτούς έτρεξε για να ζητήσει βοήθεια. Αλλά και εκείνοι οι χιτλερικοί, φασίστες και συνεργάτες των Γερμανών δεν είχαν κανένα πρόβλημα λίγο αργότερα να πολεμήσουν στο πλευρό των

αγώνα κατά των μπολσεβίκων συνωμοτών μέχρι την τελευταία μέρα»³.

Κανονικά, τέτοιες περιπτώσεις θα περίμενε κανείς να «την είχαν άσχημα» μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Αυτό που στην πραγματικότητα, ωστόσο συνέβη είναι πως η επίσημη κυβέρνηση γυρνώντας από την Αίγυπτο και αναλαμβάνοντας τα καθήκοντά της στην Ελλάδα βρέθηκε σε μία αρκετά μυστήρια θέση. Από τη μία αποτελούσε πλέον την επίσημη κυβέρνηση, ενώ στις συνομιλίες «ανωτέρων» είχε ληχθεί πως η Ελλάδα θα είναι μια χώρα της «Δύσης», αλλά από την άλλη η επιβολή αυτής της πραγματικότητας έμοιαζε όλο και πιο δύσκολη. Γιατί μπορεί ο Παπανδρέου να είχε στα χέρια του την κυβέρνηση (μιας και του την χάρισε το ΚΚΕ), δεν είχε όμως τα μέσα για να επιβάλει τις αποφάσεις του. Ο στρατός και η αστυνομία ήταν διαλυμένα και η μόνη ένοπλη δύναμη που υπήρχε τελικά στην Ελλάδα ήταν οι δυνάμεις του ΕΑΜ (και αυτές, φυσικά, δεν ήταν καθόλου κατάλληλες). Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, λίγο πολύ όλοι καταλάβαιναν πως η κατάσταση την οποία ζούσαν το '44 ήταν μεταβατική και προφανώς δεν θα κρατούσε για πάντα. Γρήγορα, λοιπόν, ξεθάφτηκαν οι ταγματασφαλίτες που τόσο χρήσιμοι είχαν φανεί παλιότερα ενάντια στην «κόκκινη απειλή», προκειμένου να συνεχίσουν τις «δουλειές» που ήξεραν καλύτερα να κάνουν. Και κάπως έτσι, οι ταγματασφαλίτες συνέχισαν το έργο τους τον Δεκέμβρη του '45 στη «μάχη της Αθήνας», όπως και την περίοδο της «λευκής τρομοκρατίας» αλλά και κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου. Τέτοια ήταν η «προσφορά» τους που αναγνωρίστηκε άμεσα και μετά τον πόλεμο το κράτος τους μοίρασε συντάξεις (σε αυτούς και τις οικογένειές τους), τους έδωσε άδειες για διάφορες δουλειές και τους προσέλαβε στο δημόσιο.

Αγγλων. Μένουν ανερμήνευτα ακόμη γεγονότα όπως η μαζική συμμετοχή στα Τάγματα το 1943, μια εποχή όπου είχε ήδη αρχίσει να φαίνεται προς τα πού έγερνε η πλάστιγγα της έκβασης του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου. Πώς, δηλαδή, ήταν «προδότες» όλοι αυτοί που έγιναν ταγματασφαλίτες τη στιγμή που συντάσσονταν με αυτόν που και τότε ακόμη έμοιαζε με τον ηττημένο της υπόθεσης; Ο προδότης δεν πηγαίνει «συνήθως» με το μέρος του νικητή; Και αν ήταν τέτοιοι ιδεολόγοι, πώς άλλαξαν στρατόπεδο εν μια νυκτί το '44; Η εθνικοφροσύνη απαντάει, πως ήταν η «κόκκινη θηριωδία» που τούς υποχρέωσε να οπλιστούν από τους Γερμανούς για «αυτοάμυνα». Άλλωστε, και οι υπόλοιπες δεξιές αντιστασιακές ομάδες που υποτίθεται πως πολέμησαν τους Γερμανούς έκαναν λόγο για «διμέτωπο αγώνα» κατά του ΕΑΜ και των Γερμανών και ένιωθαν τα Τάγματα σαν αδερφές οργανώσεις με διαφορετικές προτεραιότητες.

Το εμπόδιο για την κατανόηση της όλης ιστορίας είναι η στάση απέναντι στο φασισμό. Πολύ απλά γιατί ο φασισμός δεν είναι μια ιδεολογία- δεν είναι καν απλώς μια ιδιότητα που έχει κάποιο άτομο. Δεν είναι ο εθνικισμός, ο милитарισμός, ο ρατσισμός κλπ που κάνουν κάποιον φασίστα (ή μάλλον η απουσία τους τον καθιστούν μη-φασίστα). **Ο φασισμός είναι η πολιτική της ολομέτωπης σύγκρουσης με την εργατική τάξη και το κίνημά της.** Ο φασισμός μπορεί να έχει κάποια αγκυροβόλια, κάποιες τάσεις και ιδεολογίες μέσα από τις οποίες τον αναγνωρίζει κανείς, αλλά δεν είναι κάτι άκαμπτο. Έτσι, λοιπόν, τα Τάγματα ήταν φασιστικά σχήματα με την πλήρη και αδιαπραγμάτευτη έννοια του όρου. Όχι μόνο γιατί οι ταγματασφαλίτες ήταν συνεργάτες των χιτλερι-

Αφίσα σε δρόμο της Αθήνας. Εκείνο τον καιρό η βεβήλωση της σημαίας γινόταν από τους "συμμοριτές"

Τι έκανες στον πόλεμο, μπαμπά;

Στο άρθρο «Οι 'άνθρωποι-σκιές' του δωσιλογισμού» που δημοσιεύτηκε στην Καθημερινή στις 4 Νοέμβρη του 2007 διαβάζουμε, μεταξύ άλλων, για την «επιτυχημένη καριέρα» του Ξενοφώντα (φον) Γιοσμιά, ενός από τους γνωστότερους ταγματασφαλίτες: «Από την ΕΟΝ του Μεταξά και το ελληνοαλβανικό μέτωπο βρέθηκε, το 1943, στις Αντικομμουνιστικές Ομάδες Ασφαλείας, που υποστηρίχθηκαν από τους Γερμανούς. Η δράση του ως «καπετάν Παρμενίων» ήταν τέτοια που τον ανάγκασε να ακολουθήσει, το 1944, τους Γερμανούς με την υποχώρηση. Τρία χρόνια έζησε με πολλούς άλλους δωσίλογους στη Γερμανία, ενώ από το 1945 είχε καταδικαστεί στην Ελλάδα ερήμην σε θάνατο. Το 1947 επιστρέφει στην Ελλάδα. Όχι μόνο δεν εκτελείται αλλά και σύντομα αποφυλακίζεται. Το 1950, με το σχετικό διάταγμα του βασιλιά Παύλου, του απονέμεται χάρη και η ποινή του μετατρέπεται σε 20ετή κάθειρξη. Ωστόσο, τρία χρόνια μετά αποφυλακίζεται και **μέχρι το 1961 είναι πρόεδρος σχολικής εφορείας στην Άνω Τούμπα Θεσσαλονίκης!**». Στη συνέχεια, ο κύριος Γιοσμιάς ίδρυσε τον Σύνδεσμο Αγωνιστών και Θυμάτων Εθνικής Αντίστασης, όπου θα μαζεύονται διάφορα «καλά παιδιά» από τα παλιά, αλλά και νέοι ακροδεξιοί όπως ο περίφημος από τη δολοφονία του Λαμπράκη, Κοτζιμάνης. Μετά τη δολοφονία του Λαμπράκη, μάλιστα, συνέλαβαν τον Γιοσμιά με την κατηγορία της «διατάραξης κοινής ειρήνης». Σαν να λέμε τού έκαναν τα μούτρα κρέας...

κών ή γιατί είχαν τέτοιες αναφορές και οι ίδιοι, αλλά πολύ περισσότερο γιατί ήταν διατεθειμένοι να κινηθούν ένοπλα κατά τις εργατικές τάξεις. Στο κάτω κάτω πολλοί από αυτούς που στελέχωσαν ή διοίκησαν τα Τάγματα είχαν «προϋπηρεσία» από την εποχή του Μεταξά ή και ακόμα πιο πριν (από τις αρχές της δεκαετίας του '30 και τα χρόνια του Ιδιώνυμου ή των ακροδεξιών οργανώσεων όπως η ΕΕΕ): τότε που όσα έκαναν δεν τα θεωρούσε κανείς «προδοτικά». Κάτω από αυτό το πρίσμα, τα Τάγματα όντως οπλίστηκαν ενάντια στον κομμουνισμό, όχι γιατί αναγκάστηκαν από την «κόκκινη θηριωδία», αλλά γιατί αδημονούσαν να πάρουν θέση απέναντι στον «εσωτερικό εχθρό». Και αν μοιάζει πως ήταν ευέλικτα και κινούνταν σαν χέλια, στην πραγματικότητα μόνο αυτό δεν συνέβαινε. **Τα Τάγματα έμειναν στο ίδιο στρατόπεδο από την αρχή μέχρι το τέλος· το στρατόπεδο της ένοπλης εναντίωσης στην εργατική τάξη.** Το κράτος δεν είχε σημασία ως «ελληνικό ή γερμανικό», είχε σημασία το κράτος ως το κόμμα των αφεντικών και της βίας ενάντια στο προλεταριάτο. Για να το πούμε αλλιώς, οι ταγματασφαλίτες ήταν μέρος ενός Εμφυλίου που ουσιαστικά είχε ξεκινήσει πολύ πριν το '47 ή το '45 ή ακόμη και το '43 και ήταν ξεκάθαρα με τη μεριά των αφεντικών. Κατά συνέπεια, οι ταγματασφαλίτες ήταν πράγματι προδότες· προδότες της τάξης τους. Γι' αυτό και το μεταπολεμικό και μετεμφυλιακό κράτος τούς αναγνώρισε ως κομμάτι του, με αποτέλεσμα τότε χρειάστηκε χέρια (που κράταγαν μαχαίρια) να έχει απόθεμα για να το χρησιμοποιήσει. Όπως αντίστοιχα κάνει και σήμερα...

(Διάφορα στοιχεία και απόψεις που αναφέρονται στο παραπάνω κείμενο προέρχονται από το βιβλίο του Τάσου Κωστόπουλου «Η αυτολογοκριμένη μνήμη - τα τάγματα ασφαλείας και η μεταπολεμική εθνοπροσύνη», Εκδ. Φιλίστωρ, 2005).

Γερμανοί και ταγματασφαλίτες σε κοινές εξορμήσεις

σημειώσεις:

¹ Ο έφεδρος υπολοχαγός κι αξιωματικός των Ταγμάτων Ευστρ. Περρής αναλύει τον Οκτώβρη του 1946 τις πολιτικές του θέσεις στη δική για το μπλόκο της Κοκκινιάς. Βλ., το βιβλίο του Τάσου Κωστόπουλου «Η αυτολογοκριμένη μνήμη - τα τάγματα ασφαλείας και η μεταπολεμική εθνοπροσύνη», Εκδ. Φιλίστωρ, 2005

² Hagen Fleischer, «Νέα στοιχεία για τη σχέση γερμανικών αρχών κατοχής και Ταγμάτων Ασφαλείας», Μνήμων 8 (1980-1982), σελ. 193.

³ Βλ., «Οι ταγματασφαλίτες δικαιώνονται», *Ελευθεροτυπία*, στήλη «Ιός», 26/10-2003.

⁴ Κάτι που ακόμα «πληρώνουμε» με την καθεστωτική μορφή του σταλινοπατριωτισμού (της «σχολής» Κανέλλη και δεν συμμαζεύεται) και τις πλάτες που αυτός (αλλά συχνά και η άκρα αριστερά) κάνει στον ελληνικό ιμπεριαλισμό.

Ο ατομισμός θα (ξανα) νικήσει!

Ο καθένας μόνος του και για την πάρτη του. Είτε για να «ανέβει» και να βγάλει από πάνω του τη σκουριά της εργατικής τάξης (όπως συνέβη τη «μαγική» και τόσο κανιβαλική δεκαετία του '90), είτε για να επιβιώσει στα χρόνια της ύφεσης. Έτσι, λοιπόν. Από τα προτάγματα του ΚΛΙΚ (*Βυζιά-λεφτά και κόλλοι*) περάσαμε στην εποχή της κρίσης όπου «η τσιγκουνιά είναι μαγκιά» και όπου η «γενιά των 592 ευρώ» γίνεται σίριαλ. Σαν να λέμε **άλλαξε ο ατομισμός και έβαλε τα ρούχα του αλλιώς**. Μόνο που τώρα που η κατάσταση ζορίζει, η βαρβαρότητα θα εκφράζεται «όλο και πιο ελεύθερα».

Ας μην έχει, λοιπόν, κανείς αυταπάτες ότι ο καπιταλισμός θα καταρρεύσει από μόνος του. Υπάρχει λόγος; Μια χαρά πάνε τα πράγματα. Το πείραμα πετυχαίνει και ο βαθμός προσαρμοστικότητας της συντριπτικής πλειοψηφίας είναι αξιόλογος. Θα τα καταφέρει· θα μάθει να ζει με 500 ευρώ και να αναπολεί εκείνα τα 650 που έπαιρνε πριν από τρία τέσσερα χρόνια (πόσα πράγματα θα μπορούσε, αλήθεια, να κάνει κανείς με 150 επιπλέον ευρώ!). Θα είναι όλα ok.. Ακόμα κι όταν ψάχνει για δουλειά και βλέπει αγγελίες που ζητάνε «κάτοχο Ι.Χ και laptop» για υπάλληλο γραφείου. Κι όταν κάθε Κυριακή διαβάζει στο «Κ» της *Καθημερινής* προτεινόμενες λύσεις για όσους δεν θέλουν να πιαστούν «κοροίδα» στα χρόνια της κρίσης (να πάμε στην επαρχία και να γίνουμε αγρότες ή να φύγουμε στο εξωτερικό όπου τα πτυχιάκια αναγνωρίζονται). **Το πολύ πολύ να νευριάζει και να κλαίγεται**· εν αλλάξ και ταυτόχρονα. Μπορεί επίσης να ανακαλύψει νέα επίπεδα φόβου, να τρέμει μήπως απολυθεί, μήπως δεν βρει άμεσα δουλειά, μήπως αρρωστήσει και παρακαλάει για κανένα ράντζο στο διάδρομο του νοσοκομείου, μήπως πάθει κατάθλιψη. Το πιο πιθανό, βέβαια, είναι να κλειστεί κι άλλο στον εαυτό της, να βλέπει

παντού εχθρούς και ανταγωνιστές, να κάνει τα πάντα για να επιβιώσει (θα δουλέψει «μαύρα», ίσως και να αναζητήσει καμιά «καλή ευκαιρία» σε κάποιους από τους τόσους τομείς της ραγδαία αναπτυσσόμενης βιομηχανίας του οργανωμένου εγκλήματος). Σε κάθε περίπτωση πάντως, θα είναι καθημερινά στις επάλξεις, παρόλο που θα αρνείται πεισματικά ότι οι συνθήκες είναι εμπόλεμες· θα δέχεται κάθε νέα υποτίμηση της εργασίας και της ζωής, αλλά θα είναι πεπεισμένη ότι έτσι θα την κουτσοβγάλει και κάποια στιγμή όλα θα περάσουν.

Τίποτε, όμως, δεν θα περάσει (όχι τουλάχιστον χωρίς να αφήσει τα ίχνη του). Γιατί κάθε κρίση είναι το αποτέλεσμα μιας ολόκληρης διαδικασίας που προηγήθηκε· μιας κοινωνικής συνθήκης που χτίστηκε βήμα βήμα και δεν προέκυψε από το πουθενά. Γι' αυτό το ζήτημα δεν είναι «να περιορίσουμε λίγο τη ξέφρενη ζωή και να κοιτάξουμε να συμμαζευτούμε, χωρίς να ζητάμε πολλά πολλά» (γενικά κι αφηρημένα). Το στοίχημα δεν είναι να είμαστε καλά παιδιά και να ελπίζουμε πως ο Άγιος Βασίλης θα μας φέρει δώρο τα Χριστούγεννα. Πολύ απλά γιατί **αυτό που συμβαίνει σήμερα πατάει πάνω στις «σίγουρες βάσεις» του χθες**. Πατάει πάνω στη συστηματική και πολύχρονη άρνηση της εργατικής τάξης να αναλάβει τις ευθύνες της· να μιλήσει για τα συμφέροντά της και να τα διεκδικήσει· να είναι σε θέση να κατανοήσει ότι μόνο αυτή (όταν και αν οργανωθεί με όρους ταξικού ανταγωνισμού) μπορεί να παίξει καθοριστικό ρόλο για την έκβαση του καπιταλιστικού παιχνιδιού. Όσο κάτι τέτοιο φαντάζει μακρινό, το λόγο θα έχουν οι «από πάνω» και οι φίλοι τους¹. Αυτοί θα ορίζουν τι είναι κρίση και τι δεν είναι, αυτοί θα μεταβιβάζουν τα (πολύ υπαρκτά) προβλήματα της καπιταλιστικής μηχανής στον «αδύναμο παίκτη» και οι «από κάτω» θα αναρωτιούνται μονίμως «τι έγινε, ρε παιδιά;».

Μια ΓΣΕΕ δεν «φέρνει την άνοιξη»...

«Τώρα θα πολεμήσωμεν διά τα ιδικά μας συμφέροντα. Διά τα συμφέροντα της τάξεώς μας. (...) Τίποτε μη σας φοβίζει. Τίποτε μη σας αποθαρρύνει. Στη δύναμή μας, στη δύναμη την οικονομική και πολιτική της τάξεώς μας σ' αυτήν θα βασισθούμε. Μ' αυτήν θα νικήσουμε»².

Τώρα που η ΓΣΕΕ αποφάσισε να σφυρίξει τη λήξη της «επαναστατικής» της δράσης, φανταζόμαστε ότι όλο και περισσότερο ο «δίκαιος θυμός» θα μετατρέπεται σε κλάψα. Τι να σου κάνει, όμως, και ο κύριος Παναγόπουλος; Κάθε «αγωνιστής» έχει δικαίωμα στη σχόλη, ειδικά αν προηγουμένως έχει κάνει το «καθήκον» του (και με το παραπάνω μάλιστα): «Έχουμε κάνει τόσες πολλές απεργίες, παρόλ' αυτά οι σκληρές πολιτικές, αυτές που προβλέπονται στο Μνημόνιο Ε.Ε.-ΔΝΤ, έχουν εφαρμοστεί και δεν υπάρχουν προφανείς εναλλακτικές λύσεις»³. Έτσι είναι: «δεν υπάρχουν προφανείς εναλλακτικές λύσεις». Γιατί οι λύσεις που έχουν την αξίωση να είναι απειλητικές δεν εμφανίζονται από το πουθενά. Απαιτούν συστηματική προσπάθεια και καθημερινή δέσμευση. Απαιτούν κάτι περισσότερο από συναισθηματικές αντιδράσεις και λεκτικές υπερβολές. Απαιτούν συνειδητοποίηση ότι εδώ διακυβεύονται πολλά: ότι η κινηματική δράση δεν είναι χόμπυ για αργόσχολους ούτε θεωρητική αναζήτηση για ιδεαλιστές. Γιατί με άλλα λόγια, πραγματικές λύσεις μπορεί να αναζητήσει μόνο εκείνος

που αντιλαμβάνεται ότι όντως υπάρχει πρόβλημα: ότι πίσω από τις περικοπές, την αύξηση της φορολογίας και την εκ νέου «ρύθμιση» των εργασιακών σχέσεων δεν κρύβεται κάποιος παλαβός που «θέλει το κακό μας» ούτε οι άσπλαχοι Ευρωπαίοι ούτε ο χαζούλης, «κατοχικός» πρωθυπουργός. **Πίσω από την οργανωμένη επίθεση του κεφαλαίου βρίσκεται η αδυναμία του να κάνει την καπιταλιστική μηχανή να ρολάρει**: η δυσκολία του να αξιοποιήσει την ανθρώπινη εργασία με όρους που θα παράξουν το μέγιστο δυνατό κέρδος. Κι αυτό το ξέρουν καλά τα αφεντικά όπως πολύ καλά ξέρουν ότι η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα, γι' αυτό και μετατρέπουν την κρίση τους σε κρίση της εργασίας. Όχι για να βγάλουν οριστικά από τη μέση την εργατική τάξη (και να ήθελαν δεν θα μπορούσαν, αφού την έχουν ανάγκη), αλλά για να την κάνουν να πληρώσει αυτή το λογαριασμό. Κι αν όπως όλα δείχνουν «τα πάει καλά» κι αυτή τη φορά, την επόμενη όχι μόνο θα πληρώσει το λογαριασμό, αλλά θα πλύνει και τα πιάτα...

σημειώσεις:

¹ Ο δημοσιογράφος κύριος Παπαδημητρίου δίνει πραγματικό αγώνα δρόμου τόσο από την Καθημερινή όσο και από τον ΣΚΑΪ για να μας πείσει ότι «για τα πολλά επόμενα χρόνια οι μισθοί μας θα μειώνονται, ώσπου να ανακτήσουμε το απολεσθέν έδαφος ανταγωνιστικότητας». Καθημερινή, 30/09/2010.

² Κι όμως, υπήρξε εποχή που η ΓΣΕΕ δεν είχε τη γνωστή και σάπια σημερινή της μορφή. Το μακρινό 1923, όταν το ελληνικό κράτος έπαιρνε ρεβάνς για τη συντριβή στη Μικρά Ασία οργανώνοντας την εκμετάλλευση των προλετάρων (ντόπιων και προσφύγων) με τους πιο βάρβαρους (και άρα καπιταλιστικά επωφελείς) όρους μπορούσε να μοιράζει προκηρύξεις που καλούσαν τους εργάτες να πολεμήσουν για τα δικά τους συμφέροντα. Τότε που δεν ήταν και λίγοι εκείνοι οι εργάτες που ήξεραν ότι «είναι εργάτες» και ότι τα συμφέροντά τους είναι ανταγωνιστικά με αυτά των αφεντικών και του κράτους.

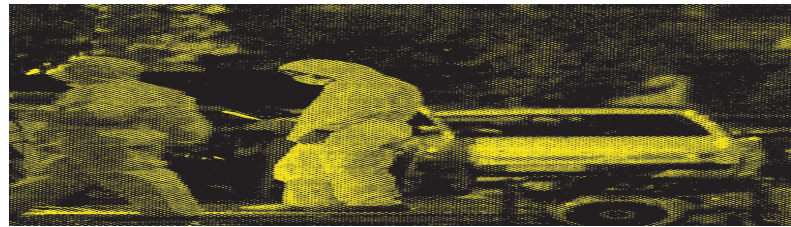

Είναι ευκαιρία σου λέω...

«Στην πραγματικότητα, η αντικαπνισματική εκστρατεία αποτελεί το μεγαλύτερο εγχείρημα ελέγχου συνειδήσεων στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο πειθαρχημένος άνθρωπος που δεν καπνίζει, δεν πίνει, γυμνάζεται τακτικά, διατρέφεται υγιεινά, έχει προσεκτική ερωτική συμπεριφορά και ακολουθεί πιστά τις εντολές της λεγόμενης «προληπτικής ιατρικής», αποτελεί σήμερα το πρότυπο του επιθυμητού πολίτη-καταναλωτή. Μεταξύ των άλλων και γιατί δεν διαθέτει χρόνο να ασχοληθεί με τίποτα άλλο, εκτός από τον μέχρι θανάτου υγιή εαυτό του...»¹

Το έχουμε καταλάβει ότι το κράτος δεν έχει καιρό και όρεξη για «περιπά έξοδα». Εκείνοι μάλιστα που έτυχε να σπάσουν το χέρι τους, να κάνουν κάποια εγχείριση ή τέλος πάντων να δουν τα πράγματα από μέσα, το ένιωσαν (στην κυριολεξία) στο πετσί τους. Τα νοσοκομεία δεν έχουν ούτε γάζες, οι γιατροί και οι νοσηλεύτες δουλεύουν ακατάπαυστα γιατί δεν προσλαμβάνεται το αναγκαίο προσωπικό και οι δημοσιογράφοι μας λένε ότι πρέπει να είμαστε προσεκτικοί γιατί αυτές δεν είναι εποχές για να αρρωστήσει κανείς. Δεν πρόκειται, όμως, για μια παροδική κατάσταση ή για κάποιου είδους αμέλεια (να φανταστούμε, άραγε, ότι το υπουργείο Υγείας «ξέχασε» να πληρώσει τους προμηθευτές νοσοκομειακού υλικού ή να προκηρύξει νέες θέσεις εργασίας;). Αντίθετα πρόκειται για μια άκρως **συντονισμένη και καλά σχεδιασμένη καταστροφή του δημόσιου συστήματος υγείας** που καθόλου άσχετη δεν είναι με την επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη. Και πώς θα μπορούσε, άλλωστε, μιας και αφορά την αναπαραγωγή αυτής της τελευταίας συμπληρώνοντας κατά συνέπεια το ολομέτωπο σφυροκόπημα σε βάρος της.

Τι να γίνει όμως; Διανύουμε περίοδο κρίσης. Κάτι που σημαίνει ότι πρέπει να γίνουμε πιο «αυτάρκεις» και ανθεκτικοί·

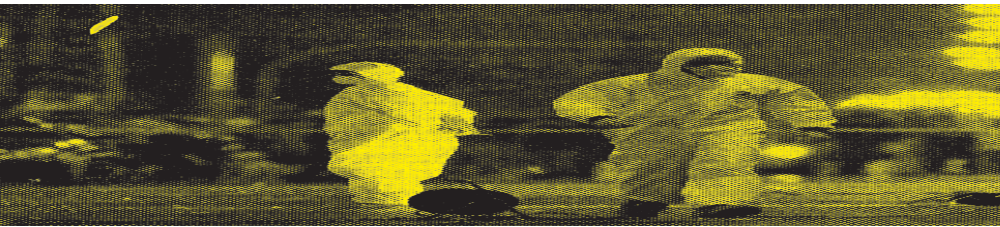

πρέπει να είμαστε ανά πάσα στιγμή έτοιμοι να αποδείξουμε ότι δικαιούμαστε να μας περιθάλψουν. Κι αφού η νοσηλεία και η θεραπεία θα αποτελούν κάτι σαν επιβράβευση για την προηγούμενη καλή συμπεριφορά μας (σαν να λέμε όποιος έπινε, κάπνιζε ή έτρωγε λιπαρά μάλλον θα πρέπει να ξεχάσει ό,τι ως τώρα θεωρούσε δεδομένο ή στην καλύτερη περίπτωση να βρει τρόπο ώστε να είναι σε θέση να πληρώσει αδρά για την παροχή ιατρικών υπηρεσιών όταν τις χρειαστεί) τότε **το βάρος θα πέσει στην πρόληψη**: «υπό τον τίτλο «προληπτική ιατρική» η κρατική πολιτική της υγείας στον δυτικό κόσμο κατευθύνεται όχι πια μόνο στην θεραπεία αλλά στην πρόληψη η οποία μεταφράζεται στην επέμβαση του ιατρικού κατεστημένου στην προσωπική ζωή, τις συνήθειες, τις συμπεριφορές. Πρέπει όλοι να ακολουθούν την «νόρμα» και να μην παρεκκλίνουν από αυτήν, πρέπει όλοι να μείνουμε μακριά από καταχρήσεις: όχι τσιγάρο, όχι ποτό, όχι σεξ. Οι κλασικές παμπάλαιες πουριτανικές-φασιστικές εντολές σε νέα συσκευασία και «επιστημονική» επικύρωση. Οι τακτικοί προληπτικοί έλεγχοι των υγιών εγγυώνται ότι οι παρεκκλίσεις θα αντιμετωπιστούν έγκαιρα, οι «παραβάτες» θα συνετιστούν. Η υγεία είναι πλέον ατομική ευθύνη του καθενός και κατά συνέπεια θα είναι ένοχος και παραβάτης αν δεν «αυτοεπιτηρείται» διαρκώς. Οι ιατρικοί φάκελοι που μετά από μερικές δεκαετίες χρήσης αποτελούν ίσως την μεγαλύτερη βάση δεδομένων παρακολούθησης του πληθυσμού, διογκώνονται περαιτέρω αποτελώντας ένα υλικό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον έλεγχο και διαχωρισμό των δυτικών υπηκόων. **Η υγεία έχει μετατραπεί σε ένα όπλο πολιτικού ελέγχου του πληθυσμού μεγάλης κλίμακας και η αντικαπνιστική εκστρατεία είναι ένα κομμάτι αυτού του ελέγχου.** Οι συνήθειες, οι συμπεριφορές, οι νοοτροπίες, πρέπει να ακολουθούν την επιβαλλόμενη νόρμα και αυτό πρέπει να το εσωτερικεύσει και να το ακολουθεί όλος ο πληθυσμός, αν αυτό δεν «δουλέψει» υπάρχει πάντα η καταγγελία από τον ρουφιάνο δίπλα σου ενώ οι κρατικές απαγορεύσεις συμπληρώνουν το σκηνικό: **η αντικαπνιστική εκστρατεία είναι κομμάτι της σύγχρονης διαχείρισης της υγείας και της ιδεολογίας της του υγεινισμού, οι οποίες βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της επέλασης του νέου ολοκληρωτισμού, του φασισμού του 21^{ου} αιώνα που διαβρώνει κατά κύματα τις δυτικές κοινωνίες. Δημιουργεί διαχωρισμούς και αποκλεισμούς πληθυσμών, δαιμονοποιήσεις και σιγαιτισμούς, πειθαρχήσεις και ελεγκτικούς μηχανισμούς το κατάλληλο υπέδαφος δηλαδή, για νέους κύκλους βαρβαρότητας»².**

σημειώσεις

¹ Ο κύριος Πιτσιλίδης που τα γράφει αυτά (*Καθημερινή*, 31/08/2010) δεν είναι κανένας «τυχαίος». Με τηγεία σε φαρμακευτικές εταιρείες και διευθυντής σήμερα του περιοδικού εκλαϊκευμένης ιατρικής *popular Medicine*, μόνο ως εχθρός του καπιταλισμού δεν μπορεί να κατηγορηθεί από κανέναν...

² Το απόσπασμα προέρχεται από την προκήρυξη σχετικά με την απαγόρευση του καπνίσματος που έβγαλε η αντιφασιστική συνέλευση *autonome antiifa* και μοίρασε στην πόλη της Αθήνας τον Σεπτέμβριο του 2010.

... να γίνουμε Cyborg

Από τη στιγμή, λοιπόν, που δυσκολευόμαστε να σκεφτούμε σαν εργάτες, μπορούμε να αρχίσουμε να μετατρέπομαστε σε Cyborg. Όχι τίποτε άλλο, αλλά για να βοηθήσουμε το κράτος να συνεχίσει απρόσκοπτα τις δουλειές του, χωρίς να μας έχει συνέχεια έννοια (αν και πόσο καπνίσαμε, αν και πόσο ήπιαμε...). Να είμαστε εμείς απόλυτα υπεύθυνοι για ό,τι μας συμβεί, **να έχουμε τα ανταλλακτικά μας πάντα μαζί** μας και αν «μας πιάσει λάστιχο» να το αλλάζουμε επί τόπου. Έτσι, δεν θα μας λείπουν οι γάζες γιατί πολύ απλά τα βιονικά μας σώματα δεν θα γνωρίζουν τι είναι πληγή· δεν θα μας λείπει ο γύθος γιατί θα έχουμε ευλύγιστα μέλη από σιλικόνη που δεν θα μασάνε με τίποτα. Και το βασικότερο, θα είμαστε διαρκώς σε επιφυλακή, θα ακολουθούμε πιστά το πρόγραμμα των απαγορεύσεων και θα προσπαθούμε να επιβάλουμε τις υπέροχες συνήθειές μας σε όσους «έχουν μείνει πίσω». Με αυτό τον τρόπο και η «προληπτική ιατρική» θα επιτύχει τους στόχους της και το κράτος θα γλιτώσει από τη γκρίνια, τις αρρώστιες και τις «τρελές μας απαιτήσεις». Παράλληλα, θα ανοίξουν οι δουλειές για όσους έχουν σπουδάσει βιοτεχνολογία, νανοτεχνολογία, νευροεπιστήμες και ό,τι άλλο ακατανόητο (αλλά πολλά υποσχόμενο...) αντικείμενο υπάρχει σήμερα. Για να μπορέσουν κι αυτά τα παιδιά να ασκήσουν επιτέλους το επάγγελμά τους· για να μπορέσουν να επιστρέψουν στη μαμά Ελλάδα που λόγω της «υπανάπτυξης» της τόσα χρόνια τα ανάγκαζε να φύγουν στο εξωτερικό· για να ησυχάσει και η *Καθημερινή* που δεν αντέχει άλλο να βλέπει τους «εγκεφάλους» της χώρας να χαράμιζονται ή να ξενιτεύονται.

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ
ΤΟΥ
ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ
είναι
ΦΑΣΙΣΜΟΣ
σε "μαλακό πακέτο"...

Επιπλέον, υπάρχει η απειλή της απειθαρχίας των εργαζομένων που μπορεί να οδηγήσει στην απώλεια της δουλειάς τους. Η απειλή αυτή είναι πολύ σημαντική, γιατί ο εργαζόμενος που απειθαρχεί μπορεί να οδηγήσει στην απώλεια της δουλειάς του, γεγονός που μπορεί να οδηγήσει στην απειλή της φτώχειας. Η απειλή αυτή είναι πολύ σημαντική, γιατί ο εργαζόμενος που απειθαρχεί μπορεί να οδηγήσει στην απώλεια της δουλειάς του, γεγονός που μπορεί να οδηγήσει στην απειλή της φτώχειας. Η απειλή αυτή είναι πολύ σημαντική, γιατί ο εργαζόμενος που απειθαρχεί μπορεί να οδηγήσει στην απώλεια της δουλειάς του, γεγονός που μπορεί να οδηγήσει στην απειλή της φτώχειας.

Καθίστε, ε, μας έχουν θάψει και ταόδεκα! Άντε, να τα χθέςπτε εσείς που όλο χερνοάζετε!

Ναι! Μόνο πρόσεξε μη σου πιάσει κάτω η στάση. Κάθισα δυο δυο φορές, απάντω...

Από το κυνήγι μαγισσών στο κυνήγι καπνιστών... ένα τσιγάρο δρόμος!

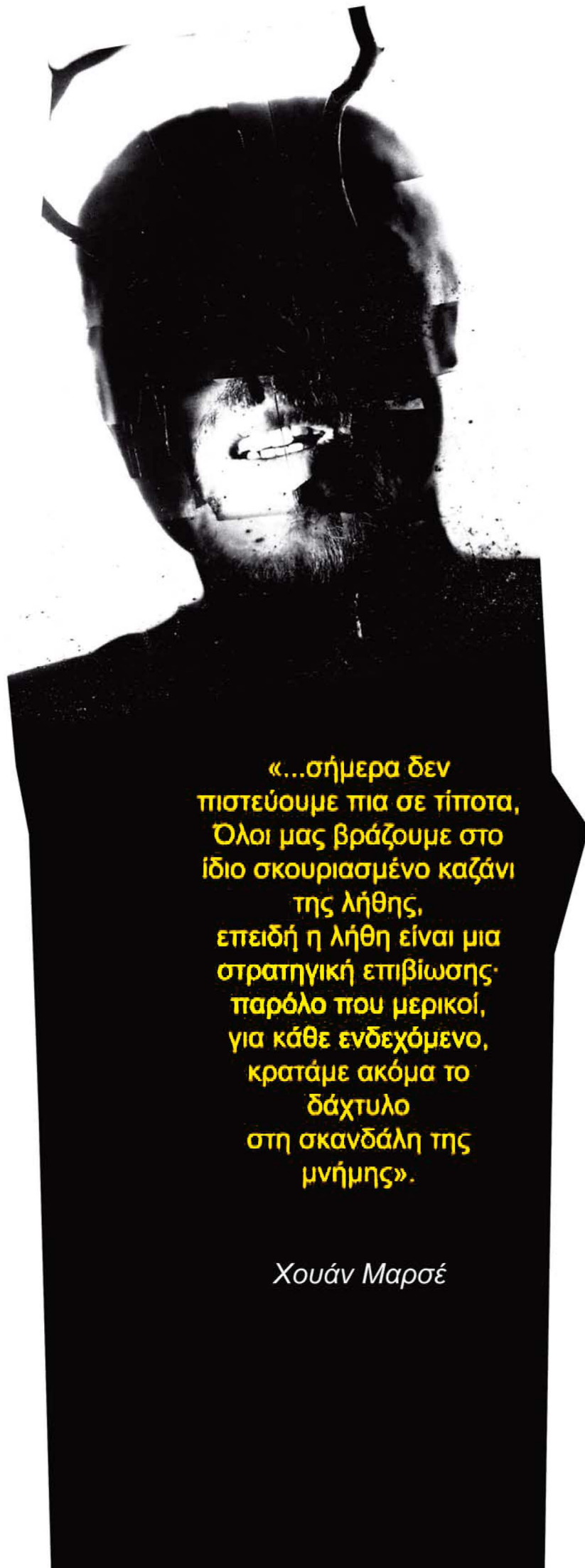

Λοιπόν τελικά εκείνοι που νόμιζαν ότι το μικρό γαλιτικό χωριό στα βάλκάνια θα αντιστεκόταν στους αντικαπνιστές έπεσαν έξω. Η απαγόρευση του καπνίσματος ήρθε και δεν μοιάζει πρόθυμη να αποχωρήσει σύντομα. Ειδικά αφού οι καπνιστές μοιάζουν ένοχοι για τα πάντα! Για την κακή τους υγεία, για την κακή υγεία των άλλων, μπορεί και για την ανεργία (αυτό ακόμα το ψάχνουν). Είναι όμως τα πράγματα όπως μας τα λένε; Υποψιαζόμαστε πως όχι. Και έχουμε ένα-δυο επιχειρήματα για να στηρίξουμε τις υποψίες μας. Όσοι είναι πρόθυμοι να διαβάσουν, προχωρούν...

Προκήρυξη που κυκλοφορεί σε 7.500 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης *autonome antifa*. Σεπτέμβριος 2010.
Για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

αφίσα και προκήρυξη που κυκλοφορούν στους δρόμους της Αθήνας με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa**, στην οποία συμμετέχουμε.

«...σήμερα δεν
πιστεύουμε πια σε τίποτα,
Όλοι μας βράζουμε στο
ίδιο σκουριασμένο καζάνι
της λήθης,
επειδή η λήθη είναι μια
στρατηγική επιβίωσης·
παρόλο που μερικοί,
για κάθε ενδεχόμενο,
κρατάμε ακόμα το
δάχτυλο
στη σκανδάλη της
μνήμης».

Χουάν Μαρσέ